

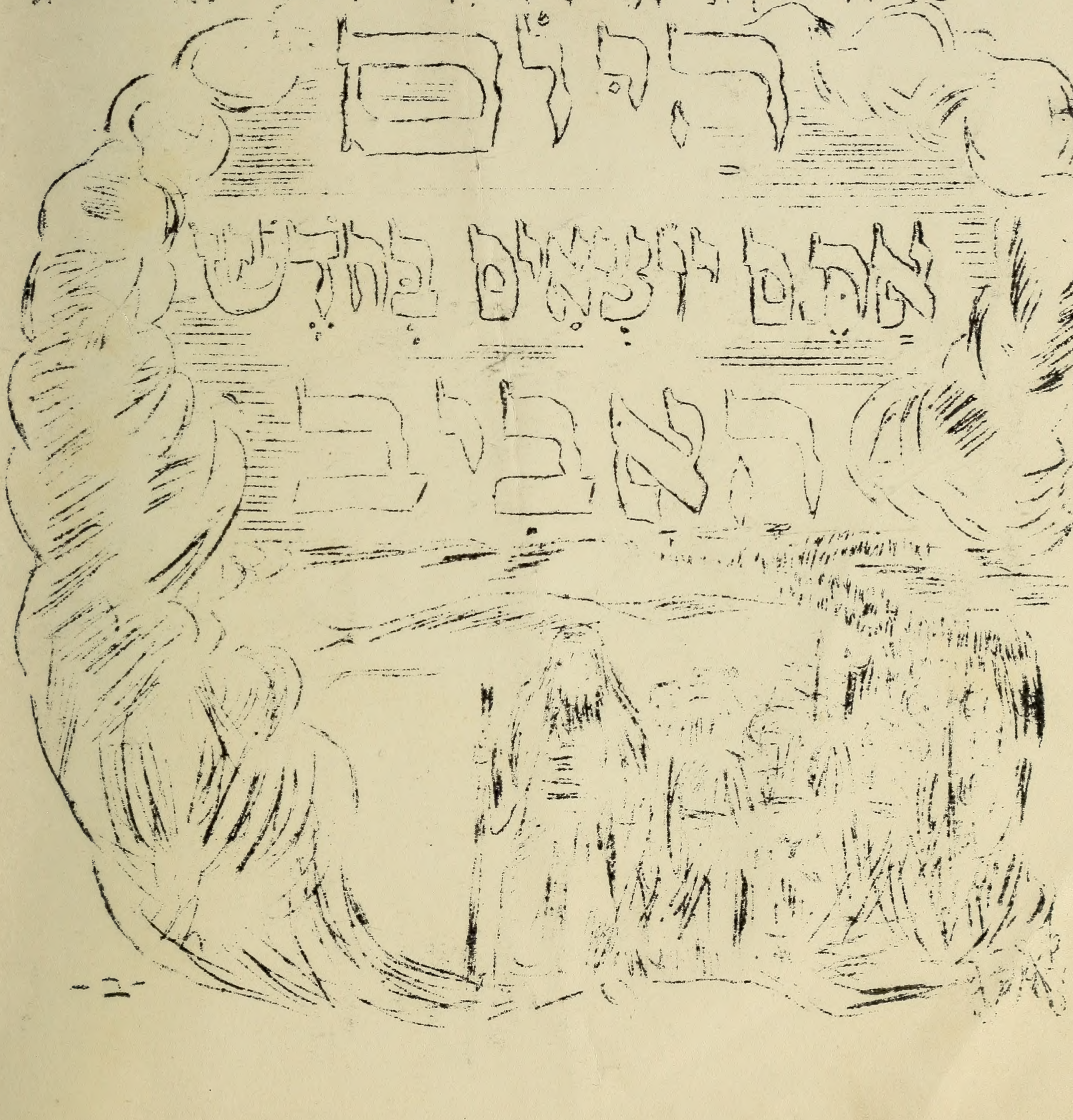
חיפה

בליל זה נשלב את זכרוננו עם זכרון כל
הדורות אשר נאבקו בעקשנות ליציאה מעבדות
לחרות, בהדלקת הגותנו לכל הלוחמים והנופלים
אשר בצלם האדם נמשלים כמונו. בני תבל
לדור ודור. והחרות והגוי שיבוא בה חרות. זו האמת,
את האדם החפשי. משנת הרמים הנעלים לנו מתנה
המעמד של יציאת מצרים בפסל הרמון לנצח
על משעבדים ונוגשים כסמל לכח האיתנים
המשבר כל מעצור בדרך אל השחרור העצמי.

לכם השחרור גם התקוה על עם עבדים לעם
בן חורין, הוא סמל תרבות האדם לעמים חדשים
לבני חורין יצירה, סגלה מעברה ומשולב-
בנס קדום יותר ונצחי יותר, כי פתית הטבע
לימים חדשים,

נס האביב

כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר, הַגֶּשֶׁם חָלַף
הָלַךְ: הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ עֵת הַזָּמִיר
הִגִּיעַ, וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ:
הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַגֶּיהָ וְהַגְּפָנִים סְמָדַר נָתְנוּ רֵיחַ:

היתה רוח אחרת, גבהו שמי שמינו
ויגלו מרחקים בהירים רחבי ידים -
על ההר טופרות דגלי אביב!
עוד לא נרצו הנקודות, איעור צללי הרינה -
מאליה נתפשטה שירה דלה, צנועה, הן
אורות רבים בשדה בוקעים ועולים —
חבר בשמש! ותפס על הרים ירחים
עיי פתאם ויגלו כל עוזי העולם
כל הבטות הפרים הגדולים.

[illegible] מבורכים שדותינו
בשבלים
רים ושבע והיונו
שבלי זהב
[illegible]
פרח [illegible]
[illegible] בשבלי [illegible]
ובערב, חוש גדלו [illegible]
בשבלית הזהב
[illegible] ובואה דור נרנן
[illegible] קציר הזהב.

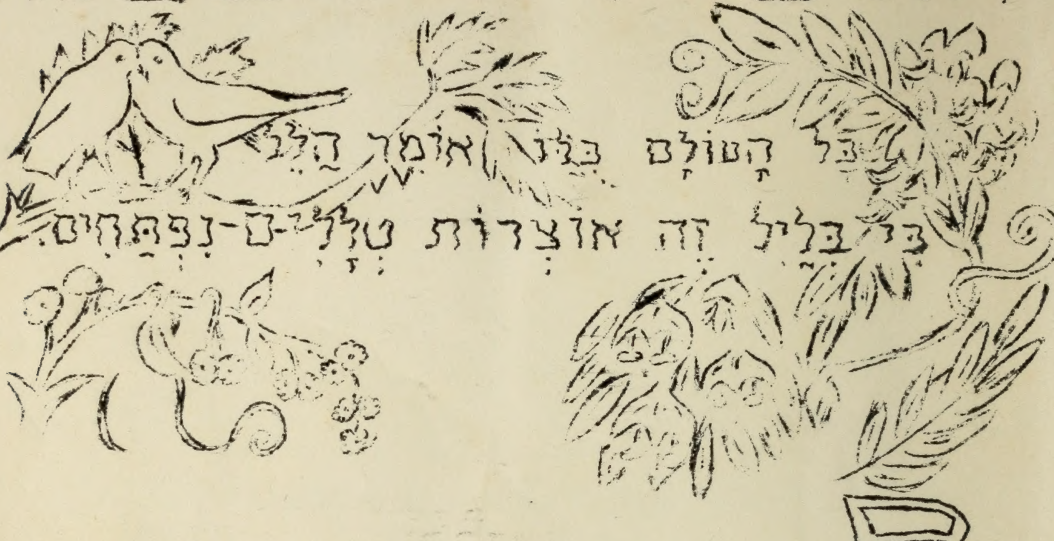

עם שמש השקיעה להרים - ומצאתם
הזהב הטוב והכתם.
והייתם ראשונים לאור שמש ושאבו
איש, איש מלוא נשמתו ולבבו
ויקר בוקר-אל בעודו חדש ורטוב,
יעברכם-נא עבר ושטה.
וכל הנושן הבלה בלבבכם - יתחדש!
וכל פגול ופסול בו - יתקדש!
וצפנתם ושמרתם זה אוצר זהבכם.
והיה לכלכל בו לבבכם.
ואם בבגדים בחובות יצאתם נעניים—
ושבתם עשירים ונקיים.
הוי, נמקי החשך ורקבי האמש.
התפללו לשמש לשמש.

ואם תהיו בקשתם אור שמש לעין -
צאו ובראוהו מאין!
חצבוהו ממלע צצורים נקרוהו,
מפנות לבבכם משכוהו!
וחי אל האור כאשר יחשת
פן יפרוץ ולעד לא יאסף;
וגם נדתים יקומו ובאו
ואליכם את נפשם ישאו.
ובחיקכם בניתם את כל מעוזיהם
הקדושים - ומסרום לבניהם
ודורות לדורות נבחילו ויצוו
היו עבדו הרבה וקוו!

הגיע ליל הפסח!

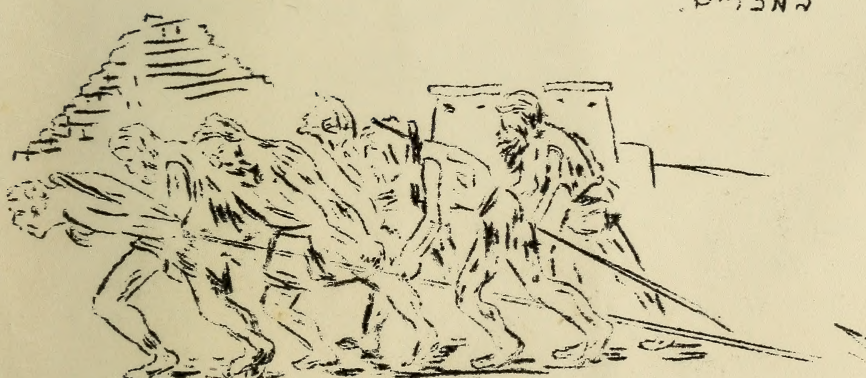
כל העולם כולו אומר הלל

כי בליל זה אוצרות טל-ים נפתחים.

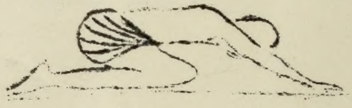
הננו מוכנים ומזומנים לספר ביציאת מצרים מעבדות לחרות, משעבוד לגאולה; כי גם אבותינו עלו לארץ ממשכנות הדוי של הגם; ועתה, הבית הזה יחיד נשאר לנו, בו נמשיך לקדש את מועד החרות-אנחנו ובנינו אחרינו ובני בנינו לך לעולם; והיו לנו דברי ההגדה הזאת לניחומים כי גם עתה, עת זעקת אחינו פזורי הגולה עולה מאפסים, עוד יש תקוה כי ישוב עם ישראל מבית עבדים וזכה לתקומה באביב העמים.

החדש הזה הוא לכם ראש חדשים,
ראשון לכל חדשי השנה, ירח האביב. ובחדש
זה בארבעה עשר בו - פסח, הוא זמן
חרותנו, כי בעצם היום הזה יצאו
אבותינו ממצרים.

עבדים היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו
ה' ממצרים ביד חזקה ובזרוע נטויה;
ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את
אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו
ובני בנינו, משועבדים היינו לפרעה
במצרים.

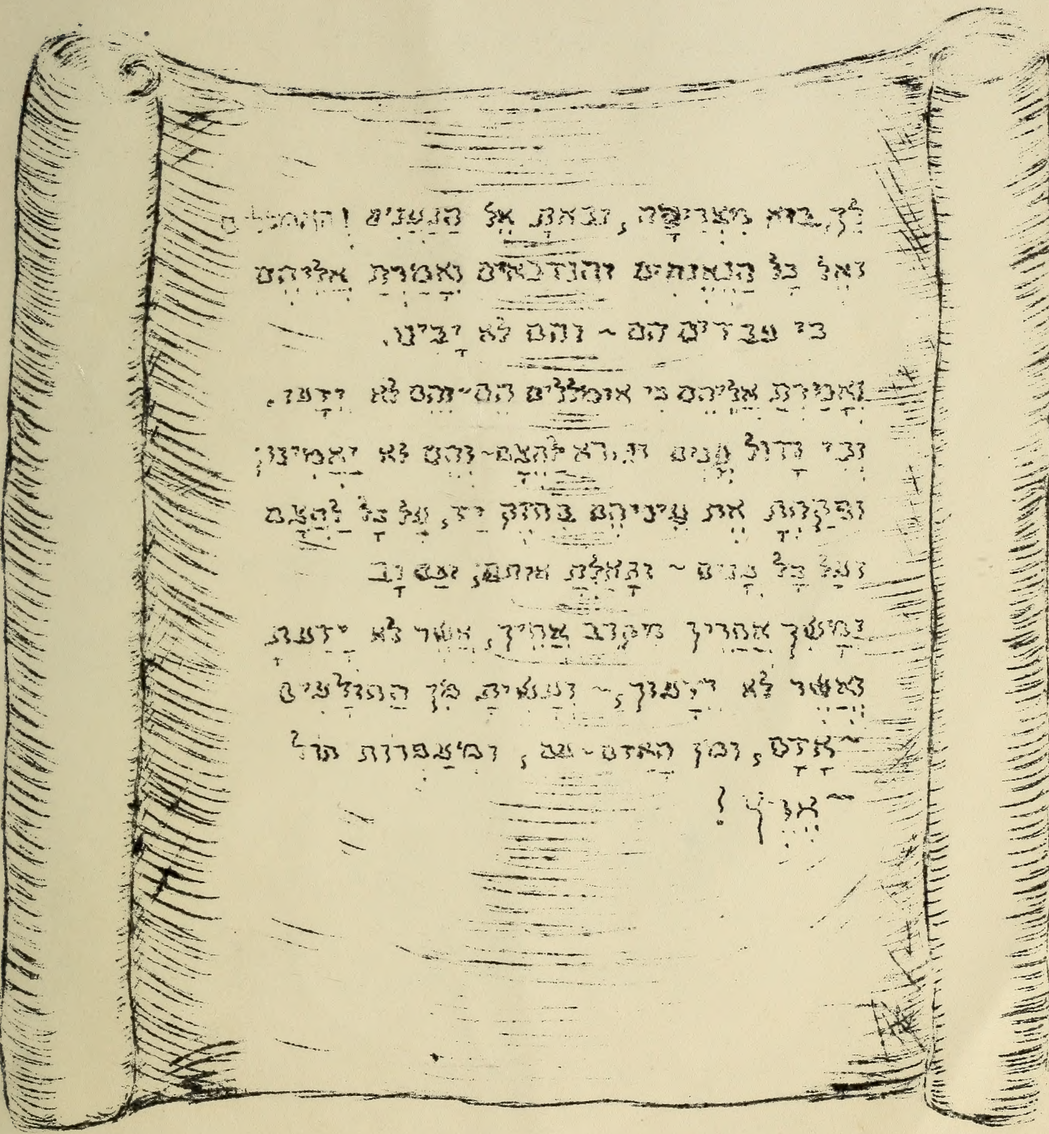
ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אותם. ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף, ויאמר אל עמו: הנה עם ישראל רב ועצום ממנו, הבה נתחכמה לו פן ירבה; וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ.

וירעו אתינו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבודה קשה, וישימו עלינו שרי מסים למען ענותנו בסבלותינו. ויבן ערי מסכנות את פתום ואת רעמסס.

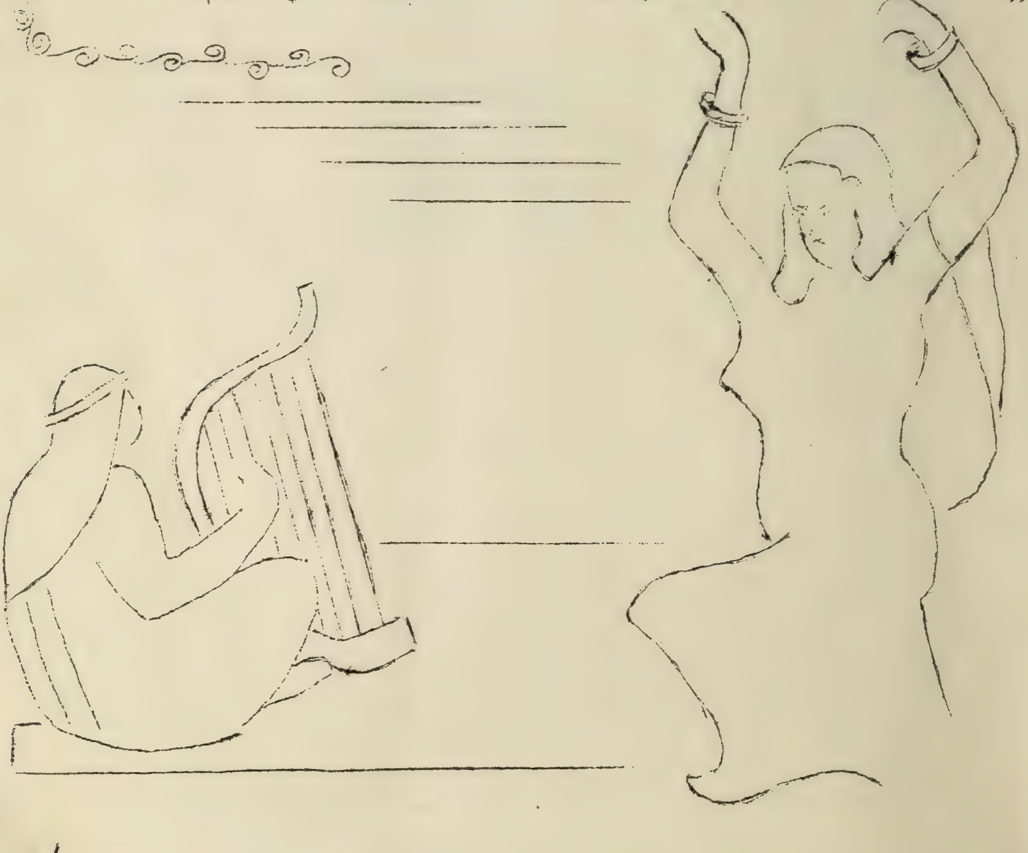
ויהי בימים ההם, ויגדל משה ויצא
אל אחיו, וישמע קול אלהים;

ויהי בעצם היום הזה, הוציא ה' את בני ישראל מארץ
מצרים על צבאותם.

(בצאת ישראל ממצרים - שיר)

והיא שעמדה לאבותינו ולנו, שלא אחד בלבד עמד
עלינו לכלותנו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.
ויתן אותות ומופתים לפרעה ובכל עם ארצו, ואת
רודפיהם השליך במצולות כמו אבן במים עזים.
ויושע ה' ביום ההוא מיד מצרים.
אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת:
„אשירה לה' כי גאה גאה, סוס ורוכבו רמה בים."

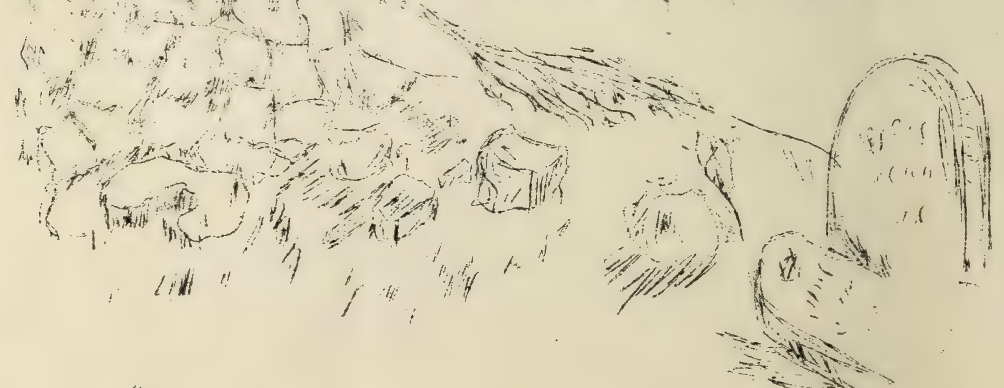
זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים

מאבות אל בנים דרך כל הדורות נמסר דבר יציאת מצרים בזכרון אישי, אשר איננו מחויר ואיננו דוהה. „בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים." אין לך שיא של הכרה היסטורית מרומם מזה, אין לך התמזגות של יחיד בכלל גדולה מאשר בצו עתיק זה. אין לך יצירה קוראת לתעוב העבדות ולאהבת החרות כספור השעבוד ויציאת מצרים.

וישובו עלינו ימי עונינו ומרודינו, ונשלך
לארצות נכר, ויהי עמנו מעונה, בזוג
נרדף על צואר

([illegible] פעמונים-מקהלה.)

מתהום האבדון העלו לי שירת החורבן
שחורה כאודי לבבכם;
שאוה בגוים ופוצו בדעומי אלה
חתו גחלים על ראשם...
וגדול התהו מסביב;
ונורא מסביב התהו
ואפס מפלט.
וכי נשוע בחשך, וכי נתפלל
- אזן מי תשמע?!
ואם קללת אלהים אכזרית נקלל
- על ראש מי תחול?!
וכי נחרק שן ונאגרף זעם בקבץ
- על קדקד מי נחת?!

ר״א

שפך חמתך אל הגוים.

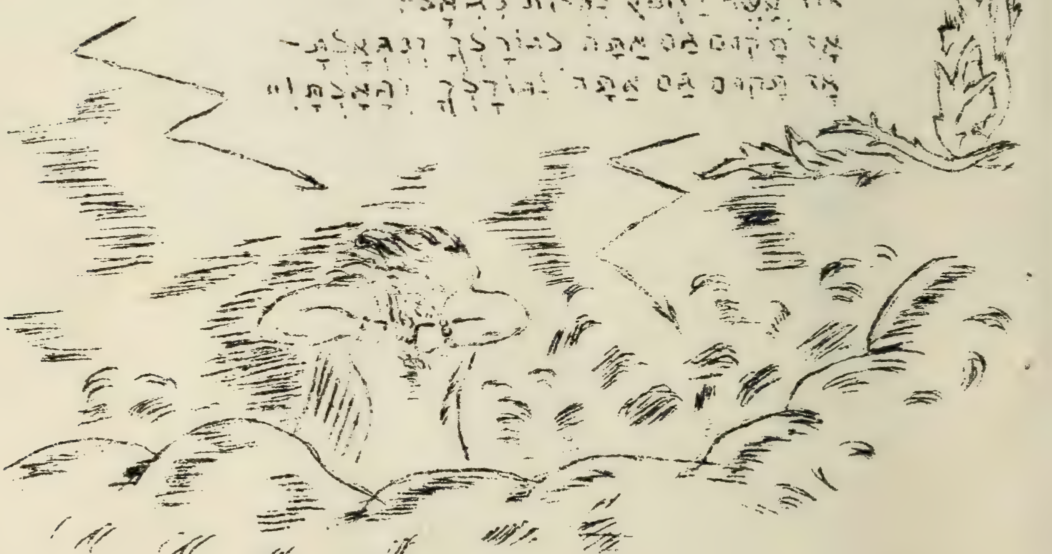
מי יתן ראשי מים
ועיני מקור דמעה
ואבכה יומם ולילה
חללי בת-עמי.

קול ברמה נשמע
נהי בכי תמרורים
רחל מבכה על בניה
מאנה להנחם.

תן הדממה שנותי. אתה אלהים, עד מתי?
למה נתת לי עין לראות:
למה- אזן לשמע,
אשר תרא עיני הדור ודמעותיו,
ואשר תשמע אזני הדור ואנחותיו,
ואת ידי אסרת לבלתי הושיע?
למה תביא רבבות אלפי כל האמללים
האמה מסביב לצרתי,
ורק את ידי אסרת לבלתי הושיע?
למה נתת לי הכח
להציל ולפדות, לעזור ולהושיע.
למה החפץ נטעת בי
להוביש כל דמעה,
לרפא לשבורי לב,
ורק את ידי אסרת בכבלים?
למה, אלהים, למה זה עשית
הואל אותי - והאל לא תגאלני?!
ישמע קול העונה, עד יקום דור חדש
דור אשר יבין האהבה,
דור אשר יחפץ להיות נגאל:
אז תקום גם אתה לגורלך ונגאלת-
אז תקום גם אתה לגורלך והאמת!!

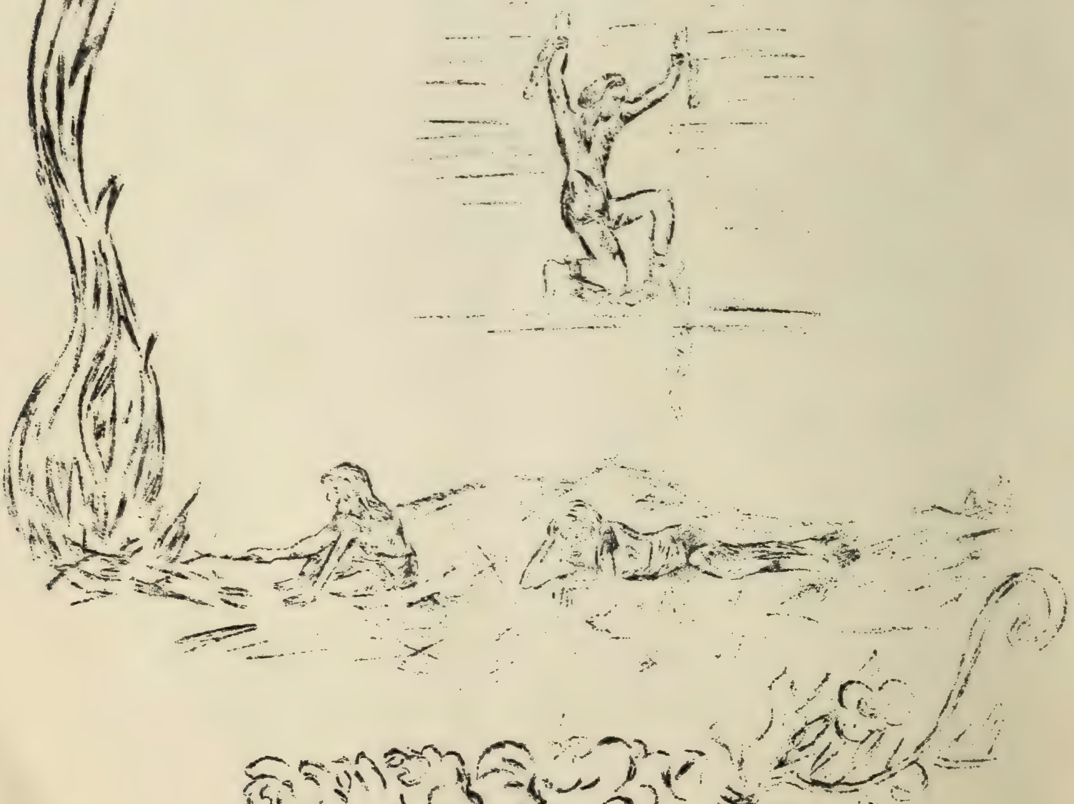
בשעה כי א־
נאחזו בריש אינם ובקצוי אדירי אומה,
פתע פתאם, התעורר דור עז וגבור, דור גבור מלחמה
ועיניהם ברקים ובערה לבבים –
וידיהם לחרבות!
הם קראים:
„אנחנו גבורים!
דור אחרון לשעבוד וראשון לגאולה אנחנו!
ידנו לבשה, ידנו החזקה
את־כבלי העל מעל גאון צוארנו פרקה.
גם־עתה - אם ספר עלינו מדברו אל נקם,
על אף השטן והתהום -
הבה נעלינו!"

ובעל חלוצים לפני המחנה לפרוץ שערים נעולים
חתרנו בכל השבילים, הבקענו בכל
הנתיבות, מעפילים מעבר לרוכסי הרים,
נחשונים על פני גלים סוערים, עד הגיענו
לאדמת מכורה ונתקע בה יתד.

המנו לפרוק מעלינו את על הגלות ולעשות לנו ארץ
חדשה ושמים חדשים ובזרוע נאמנה. והנה שרידים עומדים
בשער לבל בוא לבל יאתיו. אחים קרובים עוד נטויה היד -
עלינו אך כאשר יענו כן נפרץ.

לא נכחד המרי, ויצר החפש עודנו חי. יצר החפש תשוקת
ישראל, זו לידת השעבוד, בעז תפכה ותגרוף אותה מן העולם
עוד נדליק משואות בראשי ההרים, עוד נסלול דרך לרדפם על
צואר. ממעמקים נחצוב מים, מרגבים נעלה חיים.

נקרע את מגילת הזדון אשר גזרה
על השממה לקדשה ואת המזימה
אשר אמרה להחניקנו נפר.
עוד נפרץ שערים כאשר פרצנו
עוד נחתור באשר חתרנו
עוד נעפיל כאשר העפלנו...

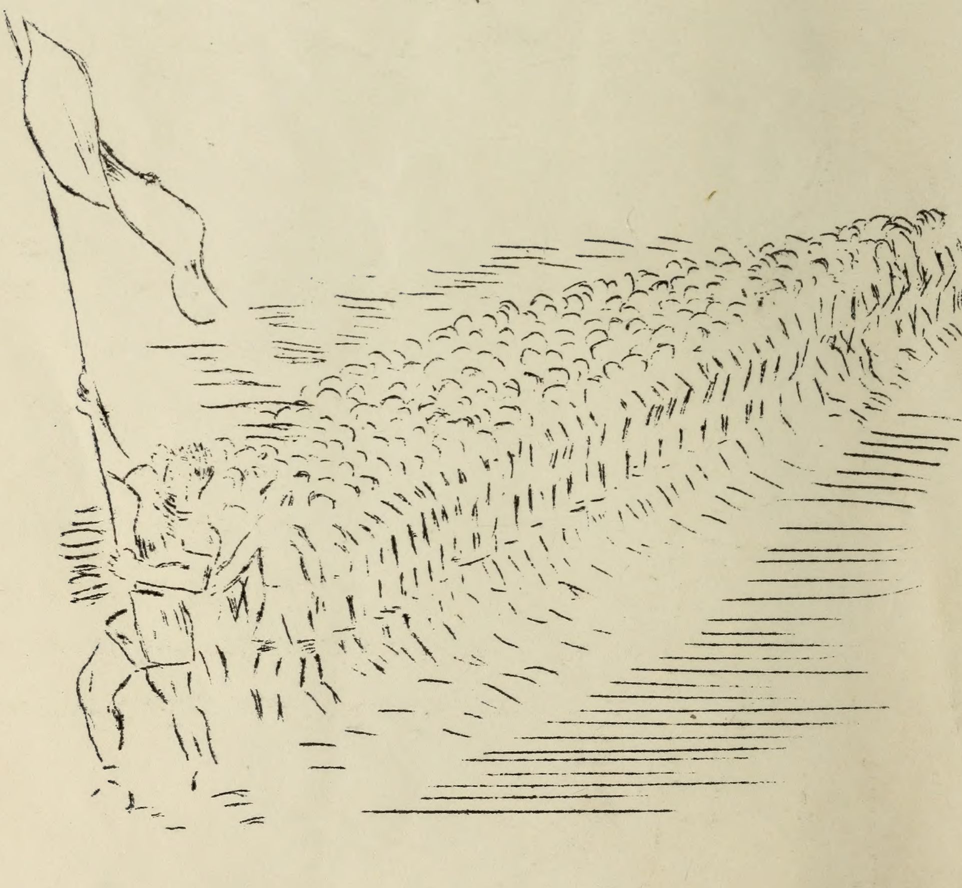

כס
זאת היא הארץ, אחרת אין יש,
לבני עם עולם פקדון וירשה
אבות כבשוה בדם ובאש -
אנחנו ניטע בה שני מחרשה.
וחי אדם עם קמה בשדות,
עם עץ וכוכב עם מדבר ועם ים.
ונדע רק אחת: לאהב ולעבוד
את פלאי חיין, את נשמת העולם!

באנו לשנות פני העולם לשים קץ לשעבוד אדם באדם - מתי נולדנו? בשעה שנצנץ כבוד ראשון הוצת בלב העבד. מתי הרימונו את הדגל? בשעה שהתקומם המשפל הראשון נגד משפילו. נולדנו עם הנץ החמה של האדם המשתחרר. בכל מערכות האנושות להרות שם הינו; בכל שדה קטל של מדוכאים. בכל יציאת מצרים של כל העמים ובכל הדורות על גרדום ועל מוקד. בבתי כלא ועל בריקדות, הם אם נפול, נקום ונתעודד. עד בא היום והיה דגלנו לדגל החברה המשתחררת. וכבוד כל אדם ראש פנה לחברה הנגאלת.

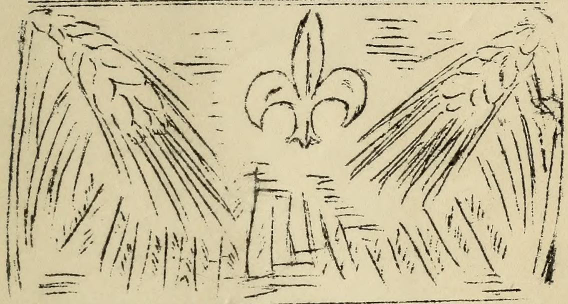
בא יבא היום ההוא

(פער הרשע - מקהלה)

חסל

סדור פסח כהלכתו
ככל משפטו וחקתו

בקרוב נהל נטעי כנה
פדוים לציון

ברנה

גדוד - ,הנגב'
חיפה

הסתדרות הצופים העברים
בארץ-ישראל